

Evangelí del diumenge de la setmana III de Quaresma (C): converteix-te cada dia

Evangelí i comentari del diumenge de la setmana III de Quaresma. “Senyor, deixa-la encara aquest any. La cavaré tot al voltant i hi tiraré fems, a veure si dona fruit d'ara endavant. Si no, fes-la tallar”. Aquesta Quaresma pot ser aquest “any més” que ens concedeix el Senyor per dur a

terme la conversió del nostre cor.

Evangelí (Lc 13, 1-9)

Per aquell mateix temps, alguns dels presents explicaren a Jesús el cas d'uns galileus, com Pilat havia barrejat la sang d'ells amb la dels sacrificis que oferien. Jesús els respongué:

—¿Us penseu que aquells galileus van morir així perquè eren més pecadors que tots els altres galileus? Us asseguro que no: i si no us convertiu, tots acabareu igual. I aquelles divuit persones que van morir a Siloè quan la torre els va caure al damunt, ¿us penseu que eren més culpables que tots els altres habitants de Jerusalem? Us asseguro que no: i si no us convertiu, tots acabareu de la mateixa manera.

I els digué aquesta paràbola:

—Un home tenia una figuera plantada a la seva vinya. Va anar a buscar-hi fruit i no n'hi trobà. Llavors digué al qui li menava la vinya:

—Mira, fa tres anys que vinc a buscar fruit en aquesta figuera i no n'hi trobo. Talla-la. Per què ha d'ocupar la terra inútilment?

Ell li respongué:

—Senyor, deixa-la encara aquest any. La cavaré tot al voltant i hi tiraré fems, a veure si dona fruit d'ara endavant. Si no, fes-la tallar.

.....

Comentari

Com acostuma a passar a les converses familiars o d'un grup d'amics, també Jesús i els seus deixebles comentaven les notícies

d'actualitat. En aquest passatge de l'Evangelí s'esmenten dos successos que havien commocionat tots els habitants de Jerusalem: la repressió indiscriminada per les tropes de Pilat d'un conat de revolta, que va acabar amb la mort brutal d'uns galileus que havien anat al temple per oferir els seus sacrificis al Senyor. I aquelles divuit persones que van morir a Siloè quan la torre els va caure al damunt (Lc 13, 1-5). Pels carrers no faltarien interpretacions de tota mena, sobretot quan una creença popular molt arrelada considerava que, si algú patia algun mal, hauria de ser perquè hauria fet alguna cosa dolenta, i per això Déu el castigava.

Jesús dona per suposat que aquesta apreciació és equivocada, i que no té sentit buscar culpes en les víctimes d'aquestes desgràcies. En canvi, aquests esdeveniments luctuosos conviden a reflexionar. La vida humana és fràgil i, encara que es

gaudeixi de bona salut, la mort es pot presentar si més no se l'espera. Els que mai no es qüestionen si fan el que és correcte de cara a Déu, ni es plantegen que necessitin canviar res, es poden veure sorpresos i sense temps a reaccionar. L'eventual aparició de brots inesperats de violència, accidents o catàstrofes naturals constitueix un toc de realitat que desperta de l'atabalament de viure com si Déu no existís, i mou la conversió per recompondre la pròpia existència. Els qui, amb un cor contrit, posen els mitjans per vèncer el pecat, estan desactivant la conseqüència més greu del mal, la mort eterna, alhora que construeixen un món millor. Aquesta és l'única actitud sàvia i responsable per prevenir les desgràcies més grans.

És probable que, en els comentaris populars sobre aquests successos, al costat de pensar que “alguna cosa dolenta hauran fet” les víctimes,

alguns respiressin amb alleujament en veure's estalvis considerant que “jo tot ho faig bé”. Malauradament aquesta reacció, molt humana, continua sent actual. Quantes vegades, personatges famosos de la cançó, el cinema o la política, després de queixar-se de com està de malament el món i els problemes que afligeixen la societat, manifesten en ser entrevistats que “jo no tinc res del que penedir-me!”

Les paraules del Mestre fan pensar. Jesús crida a canviar el cor, a plantejar-nos un gir radical al camí de la nostra vida, abandonant la complicitat amb el mal i les excuses hipòcrites, per seguir amb decisió el camí de l'Evangelí. El seu ensenyament no és només per als qui estan lluny de Déu, amb l'esperança que reaccionin, sinó també, i sobretot, per als qui estan tranquils pensant: “jo soc bo, creient, fins i tot força practicant”. La paràbola de la

figuera estèril s'adreça a tots els qui se senten còmodes al camp del Senyor, però no donen fruit (*Lc 13, 6-9*). Si el Senyor ens cridés ara a la seva presència, podríem preguntar-nos, aniríem alegres, amb les mans plenes de fruits per oferir-li? Estem satisfets d'obres fetes per amor, o el nostre egoisme i manca de generositat impedeix que li donem tot el que espera?

Encara que la nostra correspondència sigui escassa, Déu té una gran paciència, però aquesta esterilitat no s'ha de perllongar. El vinyater de la paràbola demana una pròrroga d'un any, abans d'arrencar la figuera, per donar-li una última oportunitat. Aquesta Quaresma pot ser aquest “any més” que ens concedeixi el Senyor per fer el canvi que espera. Com diu el Papa Francesc, “mai no és massa tard per convertir-se, mai! Fins al darrer moment: la paciència de Déu ens

espera. (...) Mai no és tard per
convertir-nos, però és urgent, és ara!
Comencem avui”[1].

[1] Francesc, *Àngelus* 28.II.2016

Francisco Varo

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/gospel/evangeli-del-
diumenge-de-la-setmana-iii-de-
quaresma-c-converteix-te-cada-dia/](https://opusdei.org/ca-ad/gospel/evangeli-del-diumenge-de-la-setmana-iii-de-quaresma-c-converteix-te-cada-dia/)
(25/03/2025)